

הכלבים שלא מתים בבית

סיפורו של בני לא הפתיע אותנו, אבל היה בו יותר מאשר שמץ של אנושיות: כלבתו החביבה, שאותה טיפה במשך שש שנים תמימות, חלתה במחלה ממארת ונותרה. הניתוח הצליח, אבל הכלבה התיקרה והיתה חולה מאד. היא הראתה סימנים של דיכאון, הפסיקה לאכול, ורבעה כשיקונים. בערב יצאה לחצר, אשתו של הגירויים שהיו כה חביבים עליה בימים כתיקונם. בערב יצאה לחצר, אשתו של בני יצאה להחזירה הביתה, אך הכלבה לא נענתה להפצרותיה. לבסוף איה גייסה את עזרת בעלה ושניהם נשאו את הכלבה פנימה על אף רצונה.

אחרי כמה שעות התבררה הסיבה לעקר שנותה: היא נפחה את נישמתה. היא לא רצתה למות בבית, וניסתה לרמוז על כך לבעליה, הם, במסירותם, לא הבינו את המסר.

אין זה סיפור חריג, למעשה ידועה התופעה של אינסטינקט חזק הפועל אצל כלבים — וביתר קיצוניות אצל החתולים — לחפש להם מקום כדי לסיים בו את חייהם.

החיה כאילו מרגישה כי קיצה קרב ואינה רוצה שבעליה יראו אותה בסבלה.

כלבוטק

מאת
ד"ר יקותיאל שרעבי
ועדנה פיינור

רואים את המבט הכואב והדועך, הרי שאצל חתול אין מבע כלשהו המודיע ומזהיר, כשהחתול חולה הוא פשוט לא מגיב לקריאות בעליו, לא קופץ כהרגלו בהפתח דלת המקרר ולא מתייצב כהרף עין, ואם העורה בוששה לבוא, ואיש אינו קולט את העובדה שהחתול אינו נהג כמינהגו, הוא פשוט מחפש לו מקום מסתור כדי לסיים את חייו, כאילו ביקש לצאת מהם בכבוד.

כאילו לא נעים לה לעורר את רחמיו ואת צערו, והיא מעדיפה להתייחד עם מותה. לכן היא יוצאת מן הבית, ומחפשת לה מקום מסתור, בדרך כלל יהיה זה מקום קרוב לבית — בחצר, או בגינה המוכרת לה היטב, בין שיחים סבוכים, בחפירה שמתחת לבית, מתחת לערימה של גרוטאות. לעתים היא תפרוש כ־24 עד 48 שעות לפני מותה, ואם אצל כלב לפעמים עוד

החתולה שלא יורדת מהגג

לרדת. את האוכל מעלים אליה אל הגג בתורנות־סולם ולעת עתה קשה לדעת אם מסחד, מגאוה או מאכזבה היא אינה יורדת, אם ישנו מישהו מקוראי כלבוטק המוכן לשכנע את הגברת לרדת — יבורך, או אולי הזמן יעשה את שלו, והשניים יתידו כמו הזוג שבצילום?

הדבר קרה לחתולית בית מיוחסת ואהור בה, לאור הדיעה האומרת כי ישנו דירקיום בשלום בין חתול וכלב תחת גג אחד, הביאו בני־הבית כלב חדש, לארח חברה לחתולתם הוותיקה, אך הגברת נבהלה, ועלתה על הגג מזה חודש ימים, וממאנת

האביב והמיברשת

לפני שהבית ייראה כמו מיספרה שטרם טאטאו את ריצפתה, כדאי להיזכר בקיומה של המיברשת. לא להתרגש, נשירת שערות באביב אינה מחלה, כי אם תהליך טבעי של התאמת הפרווה לעונת הקיץ. אם ישנם קשקשים וחסד לבעיות־עור יוצאות דופן כדאי לערוך תגלחת לרווחת כולם. ועוד משהו בריא: לאבק את החתול ואת הכלב וגם את המאורה, אחת לשבוע באבקה נגד פרושים וקרציות.

תופעה זו מעידה על אופיים של האנשים שנטשו את הכלבים יותר מאשר על הכל־בים הנטושים. מי שמפקיר בעל־חיים למען נוחיות אישית, אינו יכול לומר שהוא איש־אדמה שכוּב לו שהוא נוטש אותה. מי שמפקיר בעל־חיים היום, לא אהב אותו אתמול ולא אהב אותו מעולם. מי שמפקיר בעל־חיים ומפנה לו עורף, לא יחסס להפנות עורף לבני־אדם. הוא אינו ראוי לנאמנותם ולחיבתם הכנה של בעל־החיים, וגם לא של בני־אדם.

ראו את הכלב והבינו מי האדם

לפניו ימית הרבה פנים כואבים ומכוערים. אחד מהם מתגלה בידיעה זו שהת־פרסמה בידיעות אחרונות:

הרמטכ"ל נחליץ למיבצע הצלה של עשרות כלבים וחתולים, שרק אתמול היו חיות־השעשועים של דיירי ימית, והיום הפכו ליתומים, חסרי־בית, חסרי־מגן, צפויים לרעב ולצמא. וזאת רק משום שלבעי ליהם לא היה נוח לקחת אותם למקומות מגוריהם החדשים. כלבים שרק אמש שמרו על הבית ועל הילדים, ורוגם הוכשרו להיות כלבי שמירה — „בהתאם לצרכיו הביטחוניים של האיזור“ (כפי שהגדירו זאת בשעתו אותם אנשים שהקימו גדרות ביטחון לבל ייפגעו על־ידי הבידואים תור עבי הסביבה).

איתם כלבים נאמנים נשארו צמודים למגוריהם והמשיכו לשמור עליהם בקנאות גם כשבעליהם עזבו. הם לא ידעו שעזבו אותם לאנחות. הם המשיכו להגן על המקום מפני זרים, ולא נתנו לאיש להת־קרב לבתיהם. הם הפכו למסוכנים לגבי

**הדמטל הורה
לאסוף הכלבים
שנעזבו בימית**
רבות מהמשפחות שהורו צמוגה
הפקירו את חיות־השעשועים שלהן
— מאת צבי ארלי, סופר ידיעות אחרונות —

ידיעות אחרונות 6.4.1982

פולשים או סתם זרים שבאו ללקט שייריהם, ובין רגע הפכו גם לקורבנות. שכן מי שאינו מבין מדוע הפך הכלב לחוקפן, עלול להגיב בתוקפנות כלפי הכלב.

עזרה ראשונה בגוש דן

מכירים את המינהג המרגיז של הילדים להיות חולים בערב שבת? לא ביום חול, חס וחלילה, כשכל הרופאים עובדים, פחות או יותר, ויש שעות קבלה ובתי־מירקחת פתוחים.

עם כלבים וחתולים זה בדיוק אותו הדבר. אלה גם מפתחים להם כישיונות מיוהדים להיעלם לטיולים ארוכים בשבת בבוקר, ולחזור לפעמים עם רגל שבורה, נשיכה הגונה, או סתם מכה מאיזה נהג של שבת שפגע וברח.

כל חג וכל מועד הופך למוקד גוסף של צרות. אתה ישן לך עד מאוחר, בטוח כי אין הרבה תנועה בכביש והכלב שלך לא ייצא מן החצר, ואו מברר לך שהחג הפך לאבל. העובדה שאינך בודד בצרתך, היא נחמה מפוקפקת, מהסיבות הבאות:

1. אומנם ישנה תורנות של רופאים וטרינריים בשבת, אולם היא אינה יעילה, מכיוון שלא תמיד ברור מיהו הרופא הר תורן.

2. ישנם רופאים בודדים בלבד שאפשר להשיגם בבית בשעות הבוקר, ואין המדובר בשבתות בלבד, אלא גם בימות החול. הסיבה פשוטה — רוב הרופאים הוותריים נרשים עובדים בכל מיני מקומות ציבוריים, לבד ממירפאותיהם הפרטיות, שבהם הם מקבלים קהל אחרי הצהריים. לכן, להשיג באזור גוש דן וטרינר בבוקר, או בשבתות ובחגים, היא משימה כמעט בלתי אפשרית. צרה צרורה. את הגאולה תביא אולי התחנה לעזרה ראשונה, העומדת לפתוח את שעריה בעתיד הקרוב בצפון תל־אביב. בשלב הראשון להפעלתה היא תקיים שרות במשך שעות היום, ואחר־כך תרחיב אותו לכל שעות היממה. במקום זה, לכשייפתח, יהיה מוקד לעזרה ראשונה באמצעות ה־טלפון. אפשר יהיה לטלפן מכל מקום בעיר, ולברר היכן נמצא רופא פנוי או רופא תורן, שיגיש עזרה מיידית לפי תעריף קבוע.

מייד עם הפעלת מוקד זה יפרסם כלבוטק את מיספרי הטלפון שלו, ובכך יבוא אולי הקץ לסבל מיותר של בעל־חיים רבים.